

En bros hennar leit ég því lýsa:
 Að það átti í sál hennar ættgengi allt,
 sem ört var og djarfmannlegt, frjálslegt og snjallt,
 skarpt gagnyrði, vel kveðin vísa.

V.

En samt veit eg, Margrét, að saga vors lands
 mun svíkja að flétta neinn minningarkrans,
 um lífsstarf þitt hógværa, hljóða. —
 Fyrst manngildi' er dálkur í dagblaða stærð,
 og dómstóll þess orðstír og klerka mærd,
 og tildrið á lofköstum ljóða.

Og svo þykir gagnslaust að gefa þeim hljóð,
 sem gengur um haustnótt og flytur sín ljóð
 við ókunnu leiðin og lágu.

En vittu það heimur, að hér er það lið,
 sem hélt þér við ættjörð, er mest lá við,
 er stórmenni sögunnar sváfu.

Hvert urðu' ekki tjón fyrir lýði og lönd,
 röm lánsælda öftrun og huganum bönd,
 mörg þrekvirki', er sett voru' í sögur?
 En þjóðheillir auðgar þó æfi hvers manns,
 ef eftir hann liggur á bersvæði lands
 þarft handtak, ein hugrenning fögur.

Eg kveð ei til frægðar, og fæst ekki um það—
 en framtíðar-söguna spyr þessu að:
 Var kröftum þeim kastað á glæinn,
 sem uppvexti lýðþroskans léðu sinn vörð,
 sem landauðnir gerðu að móðurjörð,
 að heimili búlausa bæinn?

